

MANOLO GARCÍA

BAGDAD

DELS ANYS DEL 'DESTAPE' AL RECLAM TURÍSTIC

TEXT TONI VALL

El local del Paral·lel, que es va inaugurar un mes després de la mort de Franco, arriba al mig segle de vida aprofitant-se dels milers de visitants que cada any arriben a la ciutat

ARXIU T.V.

BETEVE

MEMÒRIA DE LA CIUTAT

A l'esquerra, un espectacle d'inspiració aràbiga al Bagdad. A sota, un cartell del xou amb l'advertiment que “pot ferir sensibilitats”. En aquesta pàgina a dalt, la sala interior buida. A sota, l'anunci d'un espectacle amb la Bella Dorita, anterior propietària del local quan es deia Bodega del Toro.

El Bagdad hi és sempre. Amb el seu cartell imponent, l'enllumenat quasi enlluernador, la inspiració òbviament aràbiga en els adornos i complements i la icònica imatge de la noia sortint de la llàntia d'Aladí. Són cinquanta anys de vida. Doncs sí, aquest desembre el Bagdad compleix mig segle. Avui és essencialment un reclam turístic, que alhora és un agent dinamitzador del barri on es troba, l'irreductible Paral·lel, l'avinguda dels teatres i la faràndula que ha viscut dècades millors, temps d'esplendor que molts desitgen fer reviure. La revitalització d'El Molino i l'etern projecte de reobertura de l'Arnau són epifanies encara no complertes. La Joana viu al veí carrer Vila i Vilà i recorda els temps en què el Paral·lel era un bullidor, un formiguer, un rusc d'energies en contacte. I el Bagdad? No hi ha entrat mai, però se l'estima igual com a part de la fesomia imprescindible del seu entorn quotidià de quasi tota la vida.

Potser molta gent no sap que el Bagdad, abans de la seva inauguració, el 20 de desembre de 1975 –just un mes després de la mort de Franco– era també un local d'espectacles molt estimat al Paral·lel. Un *tablaó* de flamenc que duia el castís nom de Bodega del Toro i era propietat, ni més ni menys que de la Bella Dorita, immortal i inimitable institució del Paral·lel. L'empresari de la nit Rafael de Lucía, que ja tenia experiència amb altres locals vinculats amb les varietats i la picantor de la nit en els convulsos anys del tar-

dofranquisme, va voler agafar el relleu de la Bella Dorita i es va quedar el local per convertir-lo en el Bagdad –la inspiració oriental està clara ja en el nom– per accelerar els nous aires de llibertat que s'anhelaven i es reivindicaven des de feia temps. En aquells anys el *destape* estava florint i semblava el summum de la modernitat: noies traient-se roba com a reclam per a les grans audiències. La confusió entre l'explo-tació d'un cos i la llibertat dels nous temps. Però és fàcil jutjar amb els ulls d'avui, 2025. Cal posar-se en la tessitura de l'època, fins i tot en la pell de l'època. Un striptease era tota una proesa, per contradictori o paradoxal que avui pugui semblar-nos.

DE CONGRESSISTES A COMIATS DE SOLTER

De Lucía, juntament amb la seva esposa Juani –més endavant explicaré com li va quedar per a la posteritat el nom de Juani de Lucía– van comandar aquesta nova etapa. Juani de Lucía s'ha esgargamellat al llarg dels anys per explicar què és el Bagdad, quina és la seva personalitat: “Som un local pioner en espectacles pornogràfics. No treballem amb prostitució de cap mena, sinó amb actors i actrius porno que es dediquen a fer espectacles en viu”. El Bagdad, com altres xous de la ciutat, es beneficia de la gran afluència de visitants que Barcelona té durant tot l'any. Sigui amb afany turístic o com a congressistes del Mobile, per posar un exemple triat a l'atzar. Esdeveniments i celebracions privades també, esclar. Els comiats de solteria són els reis del mambo.

BETEVE

Resulta revelador resseguir la pista del Bagdad a través de publicacions tan populars a finals dels anys setanta i primers dels vuitanta com *Party*, *Papillon* o *Sexy Starlett*, totes molt vinculades a l'òrbita LGTBI de l'època. Reportatges atrevidíssims sobre la nit barcelonina, amb profusió de fotografies pujades de to, avui impublicables, que revelen una personalitat especialíssima, una voluntat de tibar les costures. Encara que fos pel broc gros. Qui coneix molt bé el Bagdad i la seva propietària és Joan Estrada, etern agitador cultural barceloní i erudit de mil aventures teatrals, ciutadanes i nocturnes. “T’he explicat mai qui li va posar Juani de Lucía a la Juani?”. “M’ho suposo. Tu, oi?”. Doncs sí, va ser ell.

JUANI DE LUCÍA

El periodista Àngel Casas, incansable rastrejador de la picantor, va voler amanir el final del seu programa *Un día es un día* –la seva aventura a TVE posterior a l'*Àngel Casas Show*– amb uns finals de festa vinculats amb el pit i cuixa. Va ser Estrada qui li va suggerir la gent del Bagdad. “Però a qui entrevistem perquè ens ho expliquin tot?”. “Doncs a la Juani”. “La Juani, molt bé, i de cognom?”. “Mmmm, la Juani de Lucía”. I Juani de Lucía es va quedar, manllevant de forma improvisada i graciosa el cognom del seu marit. L'amistat entre els tres venia de quan Estrada va ser el director artístic del teatre Arnau, a dues passes del Bagdad. Recorda un bon grapat de vetllades memorables. Com per exemple, la nit en què la gran estrella mundial del bàsquet, Arvydas Sabonis –llavors jugador del Fòrum de Valladolid, etapa prèvia a la seva arribada al Reial Madrid– va entrar al Bagdad amb ganes de gresca. Amb prou feines hi cabia –els sostres són més aviat baixos– però això no li va impedir gaudir de la proposta recreativa. També la nit que el gran cineasta Emir Kusturica i la seva banda de música havien actuat a la veïna Sala Apolo i van fer via cap al Bagdad per al final de festa. I, altre cop tornant a Àngel Casas, al periodista se li va acudir que l'última entrega d'*Un día es un día* es fes amb el públic despul·lat. Calia fer un càsting a consciència. I els De Lucía els van proporcionar una elevada nòmina de candidats a omplir els seients i animar la vetllada com l'ocasió es mereixia.

A l'escenari del Bagdad va fer els seus primers passos un jove anomenat Nacho Vidal, que amb els anys esdevindria una estrella internacional. Rocco Siffredi també hi va actuar. La Juani sempre ho ha tingut clar: “Som una escola important del gènere pornogràfic. Les principals figures han passat pel nostre escenari”. Han cuidat sempre tant els actors com el públic i la propietària aprofita qualsevol ocasió per destacar que malgrat que el seu és un món susceptible de generar molta suspicàcia, incomprensió i descontrol, mai en mig segle han tingut cap problema d'ordre públic ni de descontentament veïnal. Han viscut crisis, això sí, la més rellevant la pandèmia del 2020. Però també durant els complicats mesos del 2017 vinculats amb el Procés. De setembre a novembre hi acostumen a haver a Barcelona una bona quantitat d'esdeveniments i congressos que porten gent de fora. Es va notar la davallada.

Ara els turistes són els seus principals clients. Com el Lucas i en Mikael, que fan temps a El Rincón del Artista, el local que hi ha a la concorreguda i fascinant cantonada de Nou de la Rambla amb Paral·lel. Unes quantes cerveses asseguruen certa predisposició a la desinhibició. Tenien clar que hi vindrien des de setmanes abans de fer el seu viatge a Barcelona. “Hem llegit que és un lloc únic al món”, asseguruen. Però vosaltres teniu algun lloc semblant al vostre país? “Sí, hi ha esdeveniments de sexe en viu, però només es fan dos o tres vegades a l'any”. Segurament es deuen referir al Kinky Salon, un saló eròtic bianual de molta acceptació a Copenhagen.

A Barcelona el Bagdad celebra les noces d'or. Només un mes després de la mort de Franco. Dos bons cinquantenaris molt propers. ●